

спортивного дозвілля (відновлення будинків культури та спортивних об'єктів, спонсорство у професійних та дитячих спортивних командах), вирішенні ключових проблем соціально-інфраструктурного значення (проведення водогонів, покриття частки витрат з газифікації та електрифікації осель, будівництво під'їзних доріг з твердим покриттям), наданні допомоги школі та дитячим садкам тощо [1].

Отже, виходячи із усього вищенаведеного, можна зробити висновок, що ефективний розвиток взаємовідносин у системі держава-бізнес можливий за умов активної участі кожної із сторін і рівноправного партнерства. Водночас, ключову роль повинна відігравати держава, функції якої мають бути спрямовані на створення таких умов ведення підприємницької діяльності в аграрному секторі, які дозволили б підприємцям не лише отримувати економічні вигоди, а й поступово набувати статусу соціально відповідальних осіб, які беруть участь у розв'язанні соціально-економічних проблем на державному і місцевому рівнях.

Література

1. Форми взаємодії держави та бізнесу в аграрній сфері України // Національний інститут стратегічних досліджень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.niss.gov.ua/articles/1479/>

2. Про державно-приватне партнерство: Закон України від 1 липня 2010 року № 2404-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2404-17>

3. Про схвалення Концепції розвитку державно-приватного партнерства в Україні на 2013-2018 роки: розпорядження Кабінету Міністрів України від 14 серпня 2013 р. № 739-р // Урядовий кур'єр. – 2013. – № 194.

УДК 346.1 (043.2)

Мякушко О. А., студент,
Київський університет права НАН України, м. Київ
Науковий керівник: Твердохліб Ю. В., асистент

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПРОТОКОЛУ ЯК ДОКАЗУ В ГОСПОДАРСЬКИХ ТОВАРИСТВАХ

Докази завжди були, є і будуть центральним правовим інститутом господарського процесу. Саме тому, в період реформування та вдосконалення останнього, зростає потреба у їх вивченні.

Ми вважаємо, що можна виділити проблему правового регулювання протоколу як доказу в господарському процесі. Протокол – це документ, у якому фіксується рішення колегіальних органів. Оскільки законодавством передбачено декілька колегіальних органів управління товариством, то

відповідно протокол можна класифікувати в залежності від суб'єкта, порядок та зміст дій якого ним оформляються. Проаналізувавши зміст законів України «Про акціонерні товариства» та «Про господарські товариства» можна виділити: 1) протокол загальних зборів акціонерів (учасників) товариства; 2) протокол колегіального виконавчого органу; 3) протокол наглядової ради.

Статтею 63 Закону України «Про господарські товариства» та ст. 73 Закону України «Про акціонерні товариства» передбачено також ще один орган управління – ревізійна комісія. Виходячи з їх змісту, можна припустити, що його рішення також оформляються протоколом. Постає питання, яким саме доказом є протокол? В залежності від змісту протоколу можна виділити: 1) протокол про підсумки голосування (ст. 45 Закону); 2) протокол фіксації порядку та змісту проведених зборів колегіального органу (ст. 46 Закону). Письмовими доказами є документи і матеріали, які містять дані про обставини, що мають значення для правильного вирішення спору (ч. 1 ст. 36 ГПК України). Речовими доказами є предмети, що своїми властивостями свідчать про обставини, які мають значення для правильного вирішення спору (ст. 37 ГПК України).

Ні Закон України «Про господарські товариства», ні Закон України «Про акціонерні товариства» не містять визначення поняття протоколу загальних зборів учасників (акціонерів) товариства. Але даними законами передбачено відомості, які обов'язково повинні міститися. У судовій практиці трапляються випадки, коли викладене в протоколі рішення загальних зборів акціонерів відмінне від того рішення, яке було озвучене. Така ситуація виникає у випадку недобросовісності секретаря або голови зборів, бажання певної частина акціонерів отримати не зовсім законне рішення. З метою уникнення такого роду недобросовісної поведінки вказаних осіб Н. В. Зернін пропонує для більшої доказовості протоколу залучати нотаріуса, який би посвідчив вірність [4, с. 13]. Іншою проблемою, яка можливо виникне перед нотаріусом при посвідченні протоколу – встановлення факту недостовірності протоколу. Щоправда, як зазначає Н. В. Зернін, одразу виникає проблема, яка пов'язана зі змістом нотаріальної дії. Адже незрозуміло, чи повинен нотаріус при її здійсненні оцінювати законність подій, що відбуваються, чи його функція обмежується формальною перевіркою відповідності протоколу тому, що відбувається на зборах? Нотаріус може вчинити двома шляхами: по-перше, встановлення факту недостовірності протоколу із вказівкою на розходження між зафіксованим та дійсним; по-друге, відмова у вчиненні нотаріальної дії із вказівкою на недостовірність протоколу.

Таким чином, враховуючи вищевикладене, можна дійти висновку, що проблеми правового регулювання протоколу як доказу у господарському процесі ще не вирішено законодавцем, що означає невпорядкованість і

колізійність розгляду справи в господарському суді.

Література

1. Господарський процесуальний кодекс України від 6 листопада 1991 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 6. – Ст. 56.
2. Про акціонерні товариства: Закон України від 17 вересня 2008 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2008. – № 50-51. – Ст. 384.
3. Про господарські товариства: Закон України від 19 вересня 1991 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 49. – Ст. 682.
4. Зернин Н. В. Проблемы удостоверения факта достоверности протоколов органов управления организаций / Н. В. Зернин // Нотариальный вестник. – 2006. – № 2. – С. 13.

УДК 346.1:061.5(477)(043.2)

Новгородська І. М., Ярина Ю. А., студентки,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Муляр Г. В., к.і.н.

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМНИЦТВА В УКРАЇНІ

В умовах ринкової трансформації економіки України розвиток підприємництва, зокрема малого бізнесу, має стати одним із найважливіших чинників соціально-економічного зростання. Усвідомлюючи важливість ролі підприємства, держава повинна надавати йому всебічну підтримку. Тому було прийнято та введено у дію ряд нормативних актів, які заклали підґрунтя для формування і розвитку підприємництва. Згідно з цими нормативними актами, державна підтримка підприємництва спрямована саме на створення сприятливих організаційних та економічних умов для його розвитку.

Проблемами розвитку підприємництва в Україні приділяли увагу такі вчені – юристи: В. Щербина, О. Гелета, І. Тимченко, А. Богаченко.

На думку багатьох фахівців, основними напрямками подальшого розвитку малого підприємництва в Україні є: формування належної законодавчої бази, сприятливої для розвитку малого бізнесу; вдосконалення фінансово-кредитної підтримки.

Актуальними проблемами підприємництва на сьогодні є розробка нових та вдосконалення діючих нормативно-правових актів з питань захисту власності та її форм, створення сприятливих умов для розвитку підприємництва упорядкування механізмів державного регулювання та контролю підприємницької діяльності.

Для формування відповідної законодавчої бази розвитку малого